

аюсъ: Алъ съ мислишь да съ женишь?„ Сумъ смислило, сумъ свършило, Туку ми ꙗ на далеку, Преку река Венетика“. М. 578.

Смисълъ с. ж. смѣсль: Што то въ обшърна смѣсль повѣстность та обѣма сичкъ тѣ знанья чловѣка, а въ по тяснѣ смѣсль обѣма само чловѣчьскы тѣ дѣла. Б. С. р. 16. Смисълта на тѣзи проекти е слѣдоущата. Л. Д. 1873 р. 156. Колада славн ся еще въ днь рожества Христова, нѣ по другаж смѣсль. Г. II. 169.

Смишлявамъ м. дм. 1) напоминаю: И така съ всичко това чѣо ни смишлява цѣлата природа? Чѣо ны подсѣщать естеството и неволиты ни, които сж неразлжны съ нашето бытїе? Л. Д. 73 р. 213. 2) упоминаю: Освѣнь това Пушкинъ написалъ и други нѣкои пѣсни, изъ които тукъ—тамъ смишлява за римскый пѣснопоецъ Овидїя. ѡб. 75 р. 57.—са, помышляю: Бѣга (Дѣдо Добре) попрѣтури на години, той же да ся смишлява, че носи души, че е смъртенъ чловѣкъ. ѡб. 69 р. 149.

Смѣльчѣ са м. св. замолчу, смолкну (о мношѣ): Робенсынъ—като ся зачърви отъ срамъ смѣлча ся много време. Р. А. 11. И тѣй ся смѣльчаха. X. I, 26.

Смокина с. ж. **Смокинѣ** ум. фиговое дерево и его плодъ (винная ягода): Фурмы, смокины и гроздѣ (*les dattes, les figues et les raisins*). Т. 31. Съ пресно го (дете-то) мляко кжвала (майѣ), Съ сметана го е мазала, Съ смокины го е хранила. М. 117. Станке ле, Станке ле Чървена ягодо! Драгане, Драгане! Чърна смукно. Пк. 14. Едни уста червени като ягодне и като една прѣсно разрѣзана смокина. Л. Д. 1875 р. 131. Я довесете и малко смокинѣ и сухо гроздице! К. II, 35. Голѣми смокинѣ, крупныя сушеныя винныя ягоды.

Смокъ с. м. съ чл. **Смокътъ**, большая желтая змѣя, приносящая счастье дому, въ которомъ водится (*Милад*); большая змѣя съ телячьей головой, высасывающая коровъ (*Пирдоп*): Ми дочула Гюргя Самовила, И си зеде сурего Елена, Си го зеде за коня бжзего, Узенгїи до две люти змїи, Жалти смока за камѣникъ ꙗ зеде. М. 124. Смокъ свирн вѣ-брѣги, та клика,—збирайте са войницы, На Царюви колѣяци. Ч. 279. Отбери конче хранено, Юзда гу въязди Стояне, Люта на змїа усойна, И попрыгяи гу, Стояне, Съ дьеветъ чиорни смокове. Ч. 323. А змѣять безъ да ми отговори прѣбрази ся на крилатъ смокъ. X. I, 146. Тогава птицата (Рока) грабна единъ голѣмъ смокъ като нѣкоя бѣчва и хвъркна съ него та ся не видѣ изъ облацитѣ. X. II, 26.

Смола с. ж. смола: Коѣ си Стана съблече Па ꙗ със смоли намаза, Па ꙗ Коѣ на свещ запали. Д. 35, 105—107. Бехрибарътъ тегли камъ себе тѣнѣкы сламчицы, кои-то ся олѣпять о него. Това сѣщо-то